

bejdsløshedsprocenten paa det givne Tidspunkt, da Forhandlingen finder Sted, med Arbejdsløshedsprocenten gennem en Række Normalaar fra 1909 til 1913 paa samme Tid af Aaret og af dette Forhold drager et Skøn over, hvorvidt Krisetilstanden indenfor et Fag maa siges at være af den Art, at det berettiger til Opnaaelse af ekstraordinær Hjælp. Og derfor burde det ærede Medlem heller ikke være draget til Felts mod mig i Anledning af den Dispensation, som i Cirkulæret af 25. Januar d. A. blev givet for visse Fag, som ikke var kommet med i Cirkulæret af 20. December 1922 blandt dem, der havde Adgang til den ekstraordinære Hjælp; thi det ærede Medlem vil jo vide — jeg har for øvrigt privat ført Forhandlinger med det ærede Medlem om dette Spørgsmaal —, at for en Række af Fag forelaa der nye Oplysninger, som maatte ændre den Betragtning, man kunde anlægge overfor de vedkommende Fags Ansøgning, og det ærede Medlem ved jo endvidere, at for flere Fags Vedkommende havde Arbejdsløshedsprocenten i Januar Maaned ændret sig saaledes til Ugunst for Faget, at man ved at sammenligne med Arbejdsløshedsprocenten i Januar Maaned i Aarene 1910—13 maatte finde det rimeligt at medtage de vedkommende. I selve den Række af Fag, som Cirkulæret har medtaget, ligger der jo i og for sig et Svar til samtlige ansøgende Fag: Det Fag, der ikke finder sig optaget i Rækken af Fag, som er berettigede til ekstraordinær Hjælp, vil jo ikke være i Tvivl om, at den af Faget fremførte Begrundelse for at blive medtaget ikke har vist sig tilstrækkelig. Men jeg skal erkende, at det vil være rimeligt, at saadanne Fag ogsaa faar et Svar, og jeg skal foranledige, at det afgives; saa vidt mig bekendt har man ogsaa hidtil fulgt den Fremgangsmaade at svare alle de vedkommende Fag, som har søgt, og denne Fremgangsmaade vil ogsaa i Fremtiden blive fulgt.

Jeg skal ikke komme ind paa en Debat med det ærede Medlem om, hvorvidt de Understøttelser, der hidtil er udbetalt, er for smaa. Jeg skal erkende, at de er ikke rundelige — det har jeg aldrig ment om dem —, men de er Udtryk for, hvad Stat og Kommune, hvad det danske Samfund i det hele taget er i Stand til for Tiden at ofre paa Arbejdsløshedsens Alter, og de er i hvert Fald saa store, at de arbejdsløses Familier i Tiden fra 1. April indtil Dato har kunnet komme igennem ved Hjælp af disse Understøttelser — det er dog et Faktum, som det

ærede Medlem skulde mærke sig. Naar det ærede Medlem dernæst siger, at han finder det uberettiget, at jeg ikke har fulgt C-Nævnets Indstilling om at forhøje Understøttelserne, men har undladt dette og derigennem har ladet de arbejdsløse betale Svindlernes Underskud, saa er dette sidste naturligvis en af de Talemaader, som er beregnet paa Gangen ud ad Vinduerne i denne Sal og derfor noget, som der i og for sig ikke er Grund til at skænke anden Opmærksomhed end den, som kan findes udtrykt gennem, at sligt hellere burde have været usagt. Men hvad selve Sagen angaar kun dette, at under de tilstedeværende finansielle Forhold, stillet overfor saadanne Vanskeligheder indenfor Statsfinanserne, som gør Reduktioner paa Budgetterne paa saa at sige alle Omraader, hvor det overhovedet er gennemførligt, nødvendige, tror jeg, at man fra det store Flertals Side indenfor det danske Folk vil erkende, at Tiden ikke er til at gaa til Forhøjelser paa det Omraade, som her er Tale om; af fuldkommen uproductiv Art. Det er den Stilling, som jeg har indtaget overfor denne Sag; den finder jeg fuldt og helt forsvarlig, og for den tager jeg det fulde og hele Ansvar.

Det ærede Medlem sluttede med at hævde Samfundets Pligt til at hjælpe de arbejdsløse, og en saadan Pligt er erkendt fra det danske Samfunds Side overfor dem, som har været villige til at arbejde, men hvem det ikke er muligt at skaffe Arbejde. Denne Pligt vilde imidlertid ganske anderledes skærpes, vilde komme til at staa ganske anderledes skarpt paa Baggrund af den hele Situation, hvis Muligheden for at skaffe Arbejde ikke blot var afhængig af, at man kunde tilvejebringe Efterspørgsel efter saadant, men ogsaa, saaledes som Tilfældet nu er, afhængig af, om de aftalte Arbejdstider kan overholdes og de aftalte Arbejds lønninger opnaas. Hvis vi paa dette Punkt kunde finde hinanden i en større Forstaaelse end den, der fra Arbejdsledernes og Socialdemokratiets Side hidtil er udvist, tror jeg, at en meget væsentlig Chance vilde være tilvejebragt for Løsningen af den Opgave, som det ærede Medlem har stillet, men som under de givne Forhold og paa Grundlag af de Principper, som hidtil har været hævdet af det ærede Medlem og hans Partifæller, er uløselig.

Forespørgeren (Stauning): Jeg skal saa vidt muligt undlade at lade mig afficere af den Overlegenhed, hvormed den